

z Uhřetěvsi a z Říčan

SVATODUŠNÍ

*Ne mocí ani silou,
nýbrž mým duchem,
praví Hospodin zástupů.*

Zachariáš 4,6

Milé sestry, milí bratři...

Čím dál tím více narážím na otázku, co je církev, nebo lépe o čem je církev. Emmanuel Lévinas shrnuje základ společnosti, o kterém vyznává, že je Božím lidem, tedy židovství, těmito slovy: „Judaismus je náboženstvím tolerance. Uchovává palčivou chuť absolutna. Není prožíván – když je prožíván – jako okamžik, sice jedinečný, avšak přechodný, v němž věčnost uskutěčňuje svůj záměr, jednotlivci nedostížitelný. „Nenechám tě bez pomoci, aniž tě propustím,“ říká biblický Bůh Jozuemu; vystihuje tím nevymanitelnost Božího uchopení.

Toto uchopení však Izrael zakouší ve svém etickém životě, jehož kulturu a kázeň zajišťuje rituální zákon. Přijetí cizince, Bibli neúnavně vyžadované, není logickým vyústěním etiky judaismu a jeho lásky k Bohu, nýbrž je vlastním obsahem víry.“

(Náboženství a tolerance in Etika a nekonečno, str. 135, Oikumene)

Co můžeme vlastně říci o církvi, o Božím lidu my? Můžeme se o ní vyslovit s takovou hrdostí, jako mluví o židovství Emmanuel Lévinas? Blížíme se ke Svatodušním svátkům a ptáme se, k čemu vlastně církev dostala ujištění Boží přítomnosti na svých cestách, jak nám o něm evangelista Lukáš svědčí v onom známém příběhu sestoupení Ducha svatého na apoštoly. Domnívám se, že je pro pochopení evangelistova pohledu na smysl církve zcela zásadní. Však také následuje bezprostředně po seslání Ducha svatého. Ve Sk 2,41-47 se setkáváme se jasným pohledem na smysl církve: „Ti, kteří přijali jeho slovo, byli pokřtěni a přidalo se k nim toho dne na tři tisíce lidí. Vytrvale poslouchali učení apošto-

lů, byli spolu, lámali chléb a modlili se. Všech se zmocnila bázeň, neboť skrze apoštoly se stalo mnoho zázraků a znamení. Všichni, kteří uvěřili, byli pospolu a měli všechno společné. Prodávali svůj majetek a rozdělovali všem podle toho, jak kdo potřeboval. Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem. Chválili Boha a byli všemu lidu milí. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse.“

Můžeme tedy jasně o církvi svědčit jako o společenství, který má v základech starost o druhého člověka. A že jej k této službě vede víra v Ježíše Krista. Bylo by velice hrubým omylem tento text vytěšňovat, protože si nevíme rady s evangelistovým „komunitním“ pohledem. Skutečností je, že tu skutečně vykresluje to, čím místní sbory (církve) přispívali do života měst konce 1. století. To je také odpovědí na výtku, že na rozdíl od důrazu židovství, který zmiňuje Emanuel Lévinas, se u evangelisty neobjevují slova o přijetí cizinců. Ono to totiž nebylo zapotřebí, protože to pro sbory bylo denním chlebem. Toho důsledkem byl i ohromný nárůst počtu křesťanů navzdory pronásledování, navzdory naprosté bezmoci tváří tvář moci světového impéria. (To ostatně podtrhuje evangelista v příběhu narození Ježíše z Nazareta zcela na okraji říše.) Do onoho vroucího sociálního kotle, kterým byla starověká města, přinášela společenství církve něco, co pohanství prostě nabídnout nedokázalo. „Městům naplněným bezdomovci a chudinou nabízelo křesťanství dobročinnost a

naději. Městům naplněným nově příchozími a cizinci křesťanství nabízelo bezprostřední bázi pro zaktovení. Městům naplněným sirotky a vdovami křesťanství poskytovalo nový a rozšířený smysl rodiny. Městům rozervaným prudkými etnickými konflikty křesťanství nabízelo novou bázi pro sociální solidaritu. [...] A městům konfrontovaným s epidemiemi, požáry a zemětřesením nabízelo křesťanství účinné pečovatelské služby.“ (Stark in M.Ryšková: „Pavel z Tarsu a jeho svět“, str. 44)

My osobně nejsme v situaci, ve které byly sbory první církve. Nejsme pronásledováni, Českobratrská církev evangelická je spíše církví středostavovskou. Na severní

polokouli je to právě křesťanství, které má spíš blízko k moci, než aby stálo proti ní. Slova, která první čtenáři a posluchači vnímali jako povzbuzení, jako naději, že může existovat místo, kde mají jako lidé hodnotu, my vnímáme jako nepohodlný imperativ. Přesto jsou to právě Svatodušní svátky s jejich důsledky, které i nám dávají naději. Naději, že v základech církve, v základech společenství, které si samo se sebou neví rady a které až příliš často působí jako organizace chránící především sama sebe, že v základech církve je dar Ducha svatého, Boží vedení, které nás, stejně jako starozákonní lid, vede za druhým člověkem s nabídkou pomoci.

Jiří Ort

Alzheimer Centrum v Průhonicích a Alzheimer Home v Pitkovicích

---

Na podzim r. 2018 mě oslovila aktivizační pracovnice z Alzheimer Centra v Průhonicích s prosbou, jestli bych v tomto zařízení nemohl organizovat setkání. Ještě v adventu mě oslovili i z Pitkovic, kde funguje Alzheimer Home. A tak do Průhonic chodím 2x v měsíci a do Pitkovic 1x. Setkání začala jako čistě biblické hodiny, při kterých se ukázalo, jak důležité jsou pro nás písně. Jak vděčně je lidé přijímají, i když písně z našeho zpěvníku neznají. Byla to pro mě zvláštní zkušenost. Brzy jsem začal také nabízet i „druhé programy“, do kterých se vejde jak promítání fotografií z různých míst, která jsme navštívili s Marií sami nebo i jako sbor, tak četba povídek či básní.

Musím přiznat, že za návštěvy v obou zařízeních jsem vděčný. Jakkoliv náplň setkání má určitě pro mnohé smysl, tak si uvědomuji, že to

nejdůležitější je hned na začátku všechny obejmít a přivítat se. Podat ruku, usmát se, zeptat, jak se mají. Mnozí samozřejmě mé povídání prospí, občas se ozve zavrčení, že to, co říkám jsou nesmysly, ale to tak prostě je. Už jsem byl za svým katolickým kolegou Jaroslavem Batogem s prosbou o „svaté obrázky“, protože ty skutečně nevlastním. Také mě už oslovila jedna rodina s prosbou o pohřeb pro maminku, která na setkání pravidelně a ráda chodila. A tak se mi před očima rozkrývají lidské příběhy, bolesti i radosti. Skutečně jsem vděčný, že staršovstvo sboru s touto službou souhlasilo. Mám také prosbu – kdokoliv by se cítil na to, že by do jednoho nebo obou zařízení zašel s nějakým povídáním, budu vděčný. A především budou vděční lidé, kterým se trochu ozvláštňují rutinní běh všedního dne.

Jiří Ort

Společný výlet kolem Škvorce

Poslední květnovou neděli proběhly společné bohoslužby našeho a počernického sboru v kostele ve Škvorci. Tentokrát se sešlo hodně dětí, což udělalo radost zejména br. Ortovi, který se tudíž mohl plně věnovat tzv. loutkové teologii. Po bohoslužbách jsme využili krásného počasí a společně s několika dalšími rodinami vyrazili na vycházku do blízkého okolí Škvorce. Ačkoliv jsme místy poněkud sešli z trasy vytyčené s. farářkou Hanychovou, nakonec jsme museli uznat, že to tam mají taky hezké.

Kouzelný kout jsme našli v lomu Na Plachtě u Třebohostic, který vřele doporučujeme k návštěvě. Většina účastníků se pak vydala na zpáteční cestu, my uhříněveští jsme však vytrvali a spolu se svým duchovním pastýřem vyrazili vstříc vysněnému cíli v Doubku. A byla tam, přátelé, a dokonce otevřená! Takže jsme se mohli posilnit a směle se pustit na dobrodružnou cestu džunglí kolem potoka zpět do Škvorce. A jak říkaly naše děti: bylo to super, kdy pudem zas?

Mira Šulák

Ohlédnutí za Nocí kostelů 2019

Náš cirkevný zbor sa aj tento rok už po niekoľkýkrát aktívne zúčastnil celorepublikovej akcie Noci kostelov, pri príležitosti ktorej kresťanské cirkvi a spoločenstvá v celej ČR pripravujú program, ktorý by – v ideálnom prípade – mal mať presah nad rámec bohoslužobného života, a tak tiež potenciál zaujať aj širšiu spoločnosť.

Žánrovo bohatý program v Husovej kaplnke otvorilo divadelné predstavenie (nielen) pre deti. Členovia zboru M. Šulák a D. Schönfelder dramaturgicky, produkčne i herecky pripravili nápaditú interpretáciu biblického príbehu o Noemovi, arche a potope. Predstavenie bolo poňaté interaktívne, pretože počítalo so zapojením prítomných detí. Obrovským prínosom Mirovho a Danovho prístupu bolo, že pri príprave i prevedení mali skutočne pred očami deti ako primárnych divákov a aktérov hry.

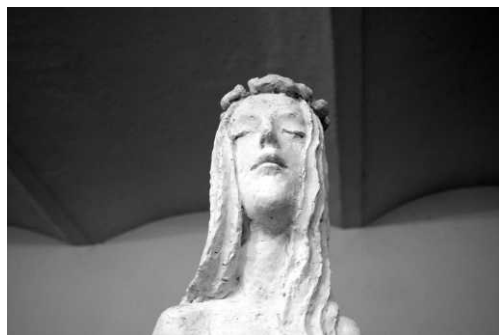
Nasledujúcimi dvomi položkami na programe boli vystúpenia dvoch hudobných telies – speváckych zborov. Prvým z nich bol ženský zbor Hafotet, ktorý v priestoroch nášho cirkevného zboru vystupuje pravidelne už niekoľko rokov. Druhým účinkujúcim telesom bol domáci spevácky zbor Husovej kaplnky. Napriek tomu – alebo skôr práve preto, že oba spevokoly sa líšia svojou veľkosťou i repertoárom, obom sa podarilo do svojich vystúpení vniesť osobité dôrazy a pripraviť tak poslucháčom príjemný umelecký zážitok. Prítomní mali možnosť vychutnať si rôznosť žánrov, nástrojov i prístu-

pov a dokonca si mohli s účinkujúcimi aj zaspievať.

Hudobné umenie v programe následne vystriedala prednáška. Ako rečníka sme si pozvali Josefa Šlerku, odborníka na nové médiá a na analýzu dát zo sociálnych sietí. Vo svojom referáte nás erudovaným, no prístupným spôsobom uviedol do sveta informácií a žurnalistiky, pričom nám priblížil zmeny, ktorými novinárska práca v posledných desaťročiach – a ešte rýchlejšie v posledných rokoch – prechádza. Zvláštna pozornosť bola upretá nielen na fenomén dezinformácií, ale aj na očividne všeobecne ľudskú potrebu vytvárania si výkladových rámcov skutočnosti a zdieľania takýchto rámcov s ľuďmi podobného zmysľania. Ako kľúčovou stratégiou na prekonávanie nezhôd a niekedy až nepriateľstiev objavujúcich sa medzi členmi rozličných názorových bublín sa javí otvorený dialóg medzi ľuďmi naprieč rôznymi vekovými, sociálnymi, vzdelanostnými a názorovými skupinami. Podľa J. Šlerku sú cirkvi, medzi inými, potenciálne dôležitým hráčom na poli takéhoto dialógu.

Celý večer sme zakončili už tradičným spoločným spevom piesní zo spevníku Svítá. Veľká vďaka za príjemnú a vydarenú akciu patrí nielen účinkujúcim, ale všetkým tým, ktorí sa na jej príprave podieľali – či už organizačne, logisticky, alebo napríklad aj prípravou chutného občerstvenia.

Pavol Bargár

Zprávy z Diakonie ČCE Praha

V letošním roce bychom rádi uskutečnili kroky vedoucí k cílům, které jsme si vytyčili. Některé z nich jsou ve fázi realizace, jiné ve fázi přípravy a některé zatím setrvávají pouze u myšlenky a budou dále rozvíjeny. Mnohé se odvíjí od financí, které budeme mít k dispozici. Hospodaříme s penězi, které získáme z dotací a grantů, s penězi, které generují některé naše služby a nesmírně důležitou částí jsou pro nás finanční prostředky od našich dárců. Právě díky našim příznivcům můžeme budovat "něco víc". Zásadní pro nás je, abychom dokázali stále poskytovat kvalitní profesionální služby s lidským přístupem. Udržet standard, který máme ve středisku nastaven, je pro nás alfou omegou.

Chtěli bychom brzy zavést nové volnočasové aktivity jako je divadlo, muzikoterapie, sportování a více víkendových a relaxačních pobytů. V tuto chvíli jsme na startovní čáře realizace nového snoezelenu pro pracoviště Ratolest. Nadace J.V.J. 2017 nám poskytla velkorysou částku na financování komplet celého tohoto zařízení.

Těž se zabýváme pilotním provozem vlastní prádelny ve Zvonku, kde zapojujeme naše klienty. Tato novinka by mohla v budoucnu posloužit jako odrazový můstek pro myšlenku sociálního podniku. Dále řešíme zásadní rekonstrukci bytu odlehčovací služby, která proběhne o letních prázdninách. Finance na tento projekt jsme získali díky paní Elizabeth Neale a charitativní akci

Charity Gala. Následně bude třeba pokrýt další náklady na vybavení tohoto bytu.

Vizí, kterou bychom rádi brzy proměnili ve skutečnost, je řada nákladných investic jako je dostavba a rozšíření stacionáře Na palubě, rozšíření prostoru stacionáře Ratolest a vybudování komunitního centra pro veřejnost.

V druhé polovině roku plánujeme spustit kampaň pro službu raná péče. Pokud by se objevila mediální /reklamní agentura, která by byla ochotna nám pomoci, bylo by to naprosto skvělé. Zároveň bychom rádi rozproudili život na našich zahradách, hlavně ve Stodůlkách, kde k tomu nádherný prostor plný zeleně přímo vybízí a je škoda ho nevyužít. Proběhne také řada akcí pro veřejnost, například tradiční zářijová Zahradní slavnost a výročí 30 let Diakonie, jarní setkání ke dni dětí dohromady se vzdělávací akcí k nově pořízeným defibrilátorům, událost k výročí 25 let služby raná péče atd. Milerádi Vás u nás ve středisku uvítáme! O všech akcích budeme informovat na našem webu a Facebooku.

V průběhu celého roku se neustále objevují další menší i větší potřeby, které se snažíme ze všech sil pořídit, zajistit a naplnit.

Děkujeme, že nám pomáháte jít touto cestou!

Na večer hostem v atelieru O. Zoubka

Poslední večer s hostem jsme pojali poněkud netradičně a nechali jsme se milým Pavlem pozvat do atelieru sochaře Olbrama Zoubka na Novém Městě. Umělcova dcera Polana Bregantová nám byla průvodcem v autentickém prostředí místa, kde umělec tvořil a kde hmota získávala duši.

Musím říci, že pohybovat se uprostřed toho rozsáhlého díla, které je přitom jen zlomkem z toho, co pod jeho nesmírně pracovitými rukama vzniklo, byl pro mě velký zážitek. Dovolím si jen několik dojmů, jež ve mě návštěva zanechala.

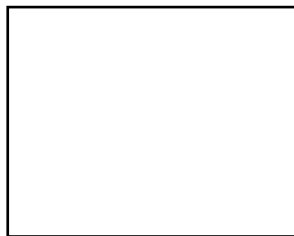
Sochy Olbrama Zoubka (1926 - 2017) mají bezesporu nezaměnitelný výraz - vryjí se člověku do paměti. Dokázal velmi zvláštním způsobem zachytit to, co nelze popsat - jeho postavy jsou přeci

především postavy duchovní, mají vnitřní podstatu, která přesahuje prostý jejich charakter. Mám dojem, že to je především pravdivost, která jej inspirovala. Vnitřní integrita člověka, která se projevuje činem. Čin jako odpověď na naše lidství - v tom tkví síla jedince (i umělce).

A hle, znovu člověk! Člověk rozervaný, avšak tichý, vláčený, zneužitý, obětovaný a násilně vymazávaný z paměti. Hloupě jsem se ptal, proč tu nikde nevidím Krista. Nač jiného jsem se přeci celou tu dobu díval!

V atelieru Olbrama Zoubka jsem viděl díla, v nichž se zračí ohromná úcta k člověku, víra v jeho důstojnost i naděje věčnosti.

Mira Šulák

Farní sbor ČCE v Uhříněvsi a v Říčanech

telefon: 211 222 198

mobil: 607 886 447

<http://uhrineves.evangelnet.cz/>

redakční e-mail: mirasul789@gmail.com